

บทที่ 4

การอภิปรายผลการทดลอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 พบว่า มีตัวแปรจำนวน 5 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรรายได้เฉลี่ยของครอบครัว ตัวแปรระดับการศึกษา ตัวแปรการคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย ตัวแปรอายุที่กระทำผิดครั้งแรก และตัวแปรการเกี่ยวพันกับสารเสพติด ที่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำและกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียวได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งผู้วิจัยได้ อภิปรายผลในแต่ละด้านดังนี้

1. รายได้เฉลี่ยของครอบครัว

เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำและกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียวได้ดีที่สุดเมื่อเทียบกับตัวแปรอื่นที่นำมาวิเคราะห์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐานเท่ากับ 0.528 ($C_i = 0.528$)

การที่รายได้เฉลี่ยของครอบครัวเป็นตัวแปรสำคัญที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำนั้น พิจารณาได้จากแนวคิดที่ว่า ความยากจนนับเป็นสาเหตุหนึ่งที่บีบบังคับให้คนเราจำเป็นต้องกระทำผิด เพราะมนุษย์ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิต โดยเฉพาะครอบครัวที่มีรายได้ต่ำหรือยากจน บิดามารดาต้องต่อสู้กับการหาเงินมาใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ไม่มีเวลาในการเอาใจใส่อบรมดูแลบุตร พ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นจึงมักเลี้ยงบุตรตามยถากรรม อันอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ช่วยผลักดันให้เด็กเหล่านั้นต้องช่วยเหลือตนเองโดยการไปขโมยทรัพย์สิน หรือหาเงินมาเลี้ยงตัวเองโดยวิธีที่ผิดกฎหมายได้ ซึ่งหากพวกเขายังคงทำพฤติกรรมเช่นนี้ไปเรื่อยๆโดยไม่มี การแก้ไขปัญหาก็หรือไม่มีใครช่วยเหลือแนะนำในสิ่งที่ถูกต้อง เด็กเหล่านี้ก็อาจมีแนวโน้มกระทำการที่เบี่ยงเบนหรือผิดกฎหมายต่อไปจนติดเป็นนิสัยและจะแก้ไขปัญหานี้ได้ยากขึ้น เป็นการนำมาซึ่งปัญหาการกระทำผิดซ้ำซากในที่สุด

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า กลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำมีรายได้โดยเฉลี่ยของครอบครัว ประมาณ 5,230 บาทต่อเดือน ซึ่งต่ำกว่าในกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียวที่มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่อเดือนประมาณ 16,411 บาท จากผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับทฤษฎี Anomie ของ Robert K. Merton (1957) ที่กล่าวว่าโครงสร้างของสังคมมีส่วนกระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลบางกลุ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม กล่าวคือหากบุคคลอยู่ในสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เขาความร่ำรวยมั่งคั่งเป็นจุดหมายสูงสุด ทำให้ทุกคนพยายามที่จะได้มาซึ่งวัตถุนิยมทองเพื่อได้รับการยกย่องทางสังคมหรือมีสถานภาพทางสังคมสูง สภาพการณ์ดังกล่าวจะสร้างความกดดันให้

กับผู้ที่ไม่สามารถดำเนินไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายในสังคม โดยเฉพาะกลุ่มคนจนทำให้เขาเหล่านั้นพยายามที่จะได้มาซึ่งวัตถุนิยมหรือความสำเร็จตามเป้าหมายของสังคมโดยไม่คำนึงถึงวิธีการที่ได้ของเหล่านั้นมาจึงเกิดการกระทำผิดกฎหมายขึ้นได้ หากบุคคลเหล่านั้นยังคงอยู่ในสภาพการณ์เดิมเรื่อยไปก็จะเกิดพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำขึ้นเรื่อยไป เพื่อสนองตอบความต้องการอันพึงเพ้อหรือตามที่เขาเหล่านั้นคิดว่าดี

อย่างไรก็ตามหากมองถึงสภาพของบุคคลที่ต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด และเพื่อสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของชีวิต ประกอบกับการขาดการอบรมดูแลจากพ่อแม่ผู้ปกครอง จึงอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผลักดันให้ลูกๆ ต้องดิ้นรนช่วยเหลือตนเองด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย เพื่อได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือค้ายาบ้า เป็นต้น และเมื่อเขาเหล่านั้นกระทำผิดไปเช่นนี้เป็นประจำก็จะกลายเป็นการกระทำผิดจนติดเป็นนิสัย เกิดการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า และอาจเป็นการส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมที่รุนแรงขึ้นได้

จะเห็นได้ว่าการที่เด็กอยู่ในสภาพครอบครัวที่มีรายได้น้อย ไม่เพียงพอต่อการครองชีพนั้น อาจเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ช่วยส่งผลให้พวกเขาก่อการอันผิดกฎหมายซ้ำซากได้ เนื่องจากพวกเขาอาจมองเห็นความไม่เป็นธรรมในสังคมและเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อสังคมนั่นเอง

มีงานวิจัยหลายชิ้นที่สนับสนุนงานวิจัยครั้งนี้ เช่น การศึกษาของ Glueck และ Glueck (1952) ที่ศึกษาถึงฐานะทางเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของวัยรุ่นที่กระทำผิดและไม่ได้กระทำผิด พบว่า 9 ใน 10 คน ของวัยรุ่นที่กระทำผิดมาจากครอบครัวชั้นต่ำ มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ นอกจากนี้ Dentler (1961) ยังอธิบายว่า ความยากจนมีความสัมพันธ์กับการลักขโมย ซึ่งกลุ่มเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่ยากจนจะมีแนวโน้มกระทำผิดได้มากกว่าเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี

นอกจากนี้ Karen Heimer (1997) ได้ทำการศึกษาพบว่า ความรุนแรงในการกระทำผิดกฎหมาย มีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมกับครอบครัวที่มีรายได้น้อย ไม่เพียงพอกับการใช้จ่าย รวมถึงการมีหนี้สิน เป็นเหตุให้บุคคลทำผิดกฎหมายประเภทรุนแรงได้

จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ยังมีงานวิจัยในประเทศไทยอีกหลายชิ้นที่สนับสนุนงานวิจัยต่างประเทศ ดังเช่น ผลงานวิจัยของ อัจฉา ลิมปีไพฑูรย์ (2521) และพรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2524) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลให้เยาวชนกระทำผิดกฎหมาย พบว่า เด็กที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ยากจน มีรายได้น้อย ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้ ล้วนสอดคล้องกับทฤษฎี Anomie ของ Robert K. Merton ทั้งสิ้น นอกจากนี้ยังสนับสนุนสมมุติฐานที่ว่า ปัจจัยรายได้ของครอบครัวต่ำจะมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายและยังมีความสัมพันธ์กันสูงกับการกระทำผิดซ้ำอีกด้วย

จากผลการวิจัยครั้งนี้เป็นที่น่าสังเกตว่า เยาวชนทั้ง 2 กลุ่ม ต่างทำผิดกฎหมายเหมือนกัน แต่เหตุที่รายได้เฉลี่ยของครอบครัวต่างกันมากนั้น อาจเป็นเพราะเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียวส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ค่อนข้างดี พ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กค่อนข้างดูแลเอาใจใส่ ตลอดจนพยายามส่งเสริมบุตรหลานให้เรียนหนังสือสูงๆ ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เยาวชนเหล่านี้ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นนักเรียนนักศึกษา สำหรับกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมดได้พ้นจากสถานภาพการเป็นนักเรียน นักศึกษามานานแล้ว ซึ่งสาเหตุของการออกจากโรงเรียนนั้นมีทั้งเพราะตั้งใจเลิกเรียนเองเนื่องจากไม่ชอบเรียน และที่จำใจออกจากโรงเรียนเนื่องจากไม่มีเงินที่จะส่งเสียให้ตนเรียนต่อ ซึ่งประการหลังนี้จะปัญหาที่พบบ่อยมาก เนื่องจากพ่อแม่ของเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีอาชีพรับจ้างหรือค้าขายเล็กๆ น้อยๆ มีรายได้ไม่แน่นอนนั่นเอง จากผลการวิจัยครั้งนี้จึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ โสภกา ชูพิกุลชัย (2524) ที่พบว่าผู้กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จากการศึกษานี้มักมีรายได้ต่ำ ไม่มีอาชีพที่ถาวรอาชีพ ง่ายต่อการถูกชักจูงให้กระทำผิด และจากการให้สัมภาษณ์ของเยาวชนในกลุ่มนี้พบว่า ส่วนใหญ่พ่อแม่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีงานทำบ้างไม่มีงานบ้าง มีรายได้ไม่แน่นอนทำให้ไม่มีเงินที่จะส่งเสียให้ตนเรียนสูงๆ ได้ ดังนั้นหากพิจารณาถึงความสำคัญของรายได้ของครอบครัวแล้วจึงเห็นว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะเป็นปัจจัยซึ่งถ้าขาดไป หรือมีไม่เพียงพอ กับความต้องการของบุคคลและสมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะในยุคที่คนให้ความสำคัญกับวัตถุเงินทองด้วยแล้ว ก็อาจเป็นปัจจัยที่ขัดขวางโอกาสในการพัฒนาตน พัฒนาครอบครัวให้เจริญขึ้นในหลายๆ ด้าน และอาจเป็นปัจจัยผลักดันให้เกิดการกระทำผิดกฎหมาย ตลอดจนอาจถึงขั้นนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำได้ในที่สุด

2. ระดับการศึกษา

เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญรองลงมา ในการเป็นตัวแปรจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มเยาวชนชายกระทำผิดซ้ำและกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียว

การที่ระดับการศึกษาเป็นตัวแปรที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำนั้นพิจารณาได้จากแนวคิดที่ว่า การศึกษาเป็นสิ่งที่ช่วยให้มนุษย์มีความรู้กว้างขึ้นและลึกซึ้งขึ้น ทำให้มีความสามารถรวมทั้งรู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองสิ่งที่จะกระทำได้อย่างรอบคอบขึ้น นั่นก็คือหากมนุษย์หรือสมาชิกในสังคมมีการศึกษาก็จะมีแนวโน้มประพฤติปฏิบัติตนตามบรรทัดฐานของสังคมส่วนใหญ่ ซึ่งยอมรับกันว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม และอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยลดอัตราการทำผิดให้น้อยลงได้ ในขณะที่เดียวกันหากสมาชิกในสังคมขาดการศึกษาที่ดี ก็อาจเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการกระทำออกนอกกฎเกณฑ์หรือการกระทำผิดกฎหมายต่อไปเรื่อยๆ ได้ ซึ่งถือเป็นปัญหาทางสังคมอย่างหนึ่ง

Hirschi (1969) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับ Commitment ว่าการที่บุคคลยึดติดอยู่กับบรรทัดฐานของสังคม เช่น กฎระเบียบของการศึกษา ความก้าวหน้าในการศึกษาเล่าเรียน จะมีส่วนเหนี่ยวรั้งบุคคลไม่ให้กระทำผิดได้ เนื่องจากเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต เขาเหล่านั้นจะมีการคิดไตร่ตรองถึงผลได้ผลเสียอย่างรอบคอบก่อนลงมือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งลงไป ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าการศึกษามีส่วนช่วยให้บุคคลเหล่านั้นมองเห็นถึงประโยชน์ของการปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม พวกเขาจึงมีแนวโน้มที่จะไม่คิดปฏิบัติตัวผิดแผกออกนอกกลุ่มนอกรทาง ในขณะที่เดียวกันหากบุคคลที่ไม่ยึดติดกับบรรทัดฐานของสังคมและไม่เห็นประโยชน์ของการศึกษา บุคคลเหล่านี้จึงมีแนวโน้มที่จะละเลยการปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม เกิดพฤติกรรมที่เรียกว่ากระทำผิดกฎหมายได้ เนื่องจากพวกเขาไม่ได้มีการคิดไตร่ตรองความถูกต้องก่อนลงมือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า หากบุคคลได้รับการศึกษาสูงขึ้นก็จะมีส่วนช่วยให้เห็นประโยชน์ของการปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม จึงมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดน้อยกว่าผู้ที่ได้รับการศึกษาน้อย และในขณะเดียวกัน ผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงกว่าก็ย่อมมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดน้อยกว่าผู้ที่ได้รับการศึกษาต่ำ ดังผลงานวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า เยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำมีการศึกษาโดยเฉลี่ย 6 ปี หรือเทียบเท่าระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในขณะที่กลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียว มีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ย คือ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งถือว่าเป็นระดับการศึกษาที่สูงกว่า งานวิจัยนี้จึงชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยเกี่ยวกับระดับการศึกษาถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชาย นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาของ โสภกา ชูพิกุลชัย (2524) ที่ศึกษาพบว่า ผู้ที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ที่พบในงานวิจัยมีการศึกษาต่ำ ง่ายต่อการถูกชักจูงไปในทางที่ผิด หรือทำผิดกฎหมายซ้ำแล้วซ้ำอีก อาจจะเป็นผลมาจากบุคคลเหล่านั้นขาดการอบรมสั่งสอนถึงสิ่งที่ดีงาม และไม่ได้รับการปลูกฝังให้เป็นคนรู้จักคิดไตร่ตรองก่อนปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไปนั่นเอง แสดงว่าหากบุคคลหรือเยาวชนของชาติไม่ได้รับการศึกษาอย่างเพียงพอ พวกเขาเหล่านั้นอาจมีโอกาที่จะหลงผิดปฏิบัติออกนอกกลุ่มนอกรทางได้มากกว่าเยาวชนที่ได้รับการศึกษาที่ดีกว่า และ สูงกว่า

มีงานวิจัยที่สนับสนุนความสำคัญของการศึกษา ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นในการป้องกันการทำผิดกฎหมายได้ และหากขาดการศึกษาหรือมีการศึกษาต่ำก็อาจส่งผลให้เยาวชนมีการกระทำผิดซ้ำสูงขึ้น ดังงานวิจัยของ Brunner (1993) และ Katsiyannis & Archwamety (1999) ที่ศึกษาพบว่า เยาวชนที่ประสบความสำเร็จทางการเรียน ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ส่งผลให้มีแนวโน้มลดอัตราการเกิดพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคมและช่วยลดอัตราการกระทำผิดซ้ำได้ จากผลการศึกษาครั้งนี้จึงพิจารณาได้ว่าสอดคล้องกับคำกล่าว ของ Hirschi (1969) ที่ว่า ถ้าเยาวชนเกิดความยึดมั่นกับบรรทัดฐานของสังคม เช่น เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษา ก็จะมีส่วนช่วยลดอัตราการกระทำผิดลงได้ อย่างไรก็ตาม

ตามบุคคลที่จะเห็นความสำคัญของการศึกษาได้นั้น เขาจะต้องเคยได้รับการปลูกฝัง หรือได้รับโอกาสในการศึกษาเล่าเรียนมาพอสมควร สำหรับ Philip (2000) ได้ศึกษา เกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำของผู้กระทำผิดกฎหมาย พบว่า ผู้กระทำผิดล้วนอายุยังน้อย มีการศึกษาเพียงไม่กี่ปี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ที่พบว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำมีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ย 6 ปี หรือ เทียบเท่าได้กับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในขณะที่กลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียวมีระดับการศึกษา โดยเฉลี่ย 9 ปี หรือเทียบเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะเห็นได้ว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษา สูงกว่าจะมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดน้อยครั้งกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาต่ำอย่างเห็นได้ชัด นั่นแสดงว่า การศึกษาถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยยกระดับความรู้คิดของคนได้ เป็นปัจจัยที่ช่วยหนุนให้บุคคลรู้จักไตร่ตรองสิ่งที่จะทำอย่างรอบคอบมากขึ้น เป็นการป้องกันการกระทำผิดออกนอกกลุ่มนอกทาง หรือแม้กระทั่งยังมีส่วนช่วยป้องกันการกระทำผิดซ้ำซ้ำอีกด้วย

จากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่สนับสนุนงานวิจัยครั้งนี้จะเห็น ว่าการศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญมากประการหนึ่งในการชี้นำทางให้บุคคลมีความเจริญก้าวหน้า และยกระดับจิตใจมนุษย์ให้เจริญขึ้น รู้จักคิดไตร่ตรองในการดำเนินชีวิตประจำวัน สามารถใช้ชีวิตอย่างชาญฉลาด และช่วยป้องกันไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อล่อลวงของผู้ที่ประพฤติมิชอบได้ นอกจากนี้การศึกษายังอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสนับสนุนให้บุคคลได้พัฒนาคุณภาพชีวิต โดยการนำความรู้ไปประกอบวิชาชีพ สร้างฐานะความมั่นคงให้กับตนเองและครอบครัว ซึ่งนับเป็นปัจจัยที่ช่วยป้องกันปัญหาการกระทำผิดกฎหมายได้ประการหนึ่ง ดังนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนจึงพึงระลึกไว้เสมอว่า ควรปลูกฝังและสนับสนุนบุตรหลานของตนให้ได้เรียนหนังสือ เพื่อจะได้ประกอบวิชาชีพดี ๆ สร้างความมั่นคงต่อไปในอนาคต นอกจากนี้ยังมีส่วนป้องกันปัญหาทางสังคมต่างๆ เช่น ปัญหาการกระทำผิดกฎหมาย หรือปัญหาการกระทำผิดซ้ำซ้ำได้ เป็นต้น

3. อายุที่กระทำผิดครั้งแรก

จากแนวคิดที่ว่า วุฒิภาวะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลสามารถกระทำสิ่งต่างๆโดยใช้ความคิดพิจารณาไตร่ตรองถึงการกระทำของตัวเองมากขึ้น ตลอดจนมีความสามารถในการชั่งน้ำหนักถึงผลได้ผลเสียของสิ่งที่กระทำลงไป ดังนั้นหากจะเปรียบเทียบการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน ระหว่างเยาวชนที่มีอายุมากกับเยาวชนที่มีอายุน้อย จึงน่าจะพบว่าเยาวชนที่มีอายุมากจะตัดสินใจกระทำผิดกฎหมายน้อยกว่าเยาวชนที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะเริ่มกระทำผิดตั้งแต่อายุน้อยกว่ากลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียว คือพบว่ากลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำจะเริ่มกระทำผิดครั้งแรกเมื่ออายุประมาณ 14 ปี ในขณะที่กลุ่มเยาวชน

ชายที่กระทำผิดครั้งเดียวส่วนใหญ่จะเริ่มกระทำผิดเมื่ออายุประมาณ 16 ปี แสดงว่าเมื่อบุคคลมีอายุมากขึ้น การตัดสินใจกระทำสิ่งต่างๆจะมีแนวโน้มใช้ความคิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบมากขึ้นนั่นเอง การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำนั้น ได้มีผู้ที่นำปัจจัยเกี่ยวกับอายุที่กระทำผิดครั้งแรกเข้ามาศึกษาหลายท่าน ดังเช่น Tolan & Lorion (1988) และ Niarhos & Routh (1992) ได้ศึกษาพบว่า ผู้ที่กระทำผิดตั้งแต่อายุน้อยจะมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่เดียวกัน Dembo และคณะ (1991, cited in Gordon, 1998) ได้ทำการศึกษาพบว่า เด็กที่กระทำผิดตั้งแต่อายุน้อยจะมีแนวโน้มหวนกลับมากระทำผิดกฎหมายซ้ำอีกในอัตราสูง ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ Wierson (1992) และ Julye (1998) ที่ได้ศึกษาถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย พบว่า อายุที่กระทำผิดครั้งแรกจะเป็นตัวแปรที่จำแนกเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำออกจากเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดซ้ำได้อย่างมีนัยสำคัญ

จากงานวิจัยครั้งนี้และงานวิจัยที่มีมาก่อนข้างต้นสามารถกล่าวได้ว่า อายุก็ถือเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เนื่องจากพบว่าหากเยาวชนมีอายุมากขึ้น อัตราการกระทำผิดจะมีแนวโน้มลดลงและอัตราการกระทำผิดซ้ำก็มีแนวโน้มลดน้อยลงด้วย ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า หากบุคคลเริ่มกระทำผิดตั้งแต่อายุน้อย ได้มีประสบการณ์หรือคลุกคลีกับพฤติกรรมที่กระทำผิดกฎหมายมานานจนเห็นว่าสิ่งที่ตัวเองกระทำอยู่นั้นเป็นเรื่องธรรมดา และรู้สึกเคยชินกับสิ่งที่ตัวเองประพฤติกหรือคลุกคลีมาตั้งแต่เด็ก ทำให้เยาวชนเหล่านี้กระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองกระทำผิด ดังคำกล่าวของ Sutherland (1978) ซึ่งได้อธิบายว่า พฤติกรรมการกระทำผิดกฎหมายสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งได้ โดยการติดต่อสื่อสารกับบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมกัน และเกิดความเคยชินกับการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เพราะอยู่ภายใต้อิทธิพลทางวัฒนธรรมนั้นจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา ดังนั้นเด็กและเยาวชนที่มีความสนิทสนมใกล้ชิดกับเพื่อนที่ทำความผิดกฎหมายจึงมักจะมีแนวโน้มทำความผิดกฎหมายไปด้วยและด้วย เหตุนี้จึงทำให้มีเยาวชนกลุ่มที่กระทำผิดกฎหมายซ้ำแล้วซ้ำเล่าเกิดขึ้น อาจเป็นเพราะเห็นว่าการกระทำผิดกฎหมายนั้นไม่ใช่เรื่องที่น่าละอาย นอกจากนี้ประกอบกับความสามารถในการคิดพิจารณาไตร่ตรองของเยาวชนที่มีอายุน้อยนั้นยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำตัวเองให้มีความประพฤติที่ดี รอดพ้นจากการยั่วของสิ่งแวดล้อมภายนอกได้ เช่น เพื่อนฝูง วัตถุ เงินทอง เป็นต้น อีกทั้งเด็กที่อายุน้อยยังไม่ค่อยมีความสามารถในการคิดถึงเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ดีเท่าที่ควร หากพวกเขาได้คลุกคลีกับสิ่งที่ผิดกฎหมายมาตั้งแต่ยังเด็ก พวกเขาที่ย่อมพลาดพลั้งปฏิบัติตนตามสังคมนั้นได้ง่าย ดังที่ Liebert (1975) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามารถในการคิดล่วงหน้าและการวางแผนอย่างมีระบบนั้นจะพบในวัยรุ่น แต่ไม่ใช่วัยรุ่นทุกคนจะมีความสามารถนี้ อาจเป็นเพราะเด็กแต่ละคนจะพัฒนาเป็นวัยรุ่นได้ไม่พร้อมกัน เด็ก

ที่พัฒนาเป็นวัยรุ่นได้ช้ากว่าจึงมีการพัฒนาทางความคิดช้ากว่า ส่งผลให้พวกเขากระทำสิ่งต่างๆไป โดยไม่มีการวางแผนประพฤติปฏิบัติของตนเองให้รอบคอบ ถูกต้องตามบรรทัดฐานของสังคม ดังนั้นจึงมักเจอเยาวชนที่เริ่มกระทำความผิดตั้งแต่อายุน้อยหนักกลับมากกระทำผิดซ้ำกันมากกว่าเยาวชนที่มีอายุมาก ดังจากงานวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มเยาวชนที่มีอายุ 16-18 ปี นั่นเอง

4. การคบเพื่อนที่ทำความผิดกฎหมาย

เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอันดับที่สี่ ในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำความผิดซ้ำและกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำความผิดครั้งเดียว โดยมีค่าสัมประสิทธิ์คานอนิคัลมาตรฐานเท่ากับ -0.303 ($C_i=0.303$)

จากการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่าปัจจัยการคบเพื่อนที่ทำความผิดกฎหมายเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับเยาวชนชายที่กระทำความผิดซ้ำในสถานพินิจ ฯ กลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า การคบเพื่อนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กและเยาวชน ถ้าเด็กหรือเยาวชนได้คบเพื่อนที่มีความประพฤติไม่ดีแล้วก็อาจชักจูงให้เด็กหรือเยาวชนนั้นประพฤติเสียหายหรือทำสิ่งที่ผิดกฎหมายซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งประพฤติจนติดเป็นนิสัยได้ดังที่ Erikson (1978) กล่าวไว้ว่า เด็กพยายามเอาแบบอย่างจากคนที่ตนรักและศรัทธา ดังนั้นหากเขาได้คบเพื่อนที่ไม่ดีก็จะเอาเป็นแบบอย่าง และรับเข้ามาโดยง่าย จึงอาจถูกโน้มน้าวไปสู่การกระทำความผิดในที่สุดจาก ซึ่งสอดคล้องกับ Sutherland ที่กล่าวว่า บุคคลที่ทำความผิดกฎหมายนั้นอาจจะทำไปเพราะถูกล่อลวงหรือถูกชักจูงก็ได้ ดังนั้นจะสังเกตว่ามีเยาวชนที่กระทำความผิดกฎหมายบางส่วน จากงานวิจัยนี้คือ กลุ่มเยาวชนชายที่กระทำความผิดเพียงครั้งเดียว ที่อาจจะกระทำความผิดไปเพราะการถูกล่อลวง โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เมื่อเยาวชนเหล่านี้ถูกจับดำเนินคดีและได้รับการปล่อยตัวไปแล้ว พวกเขาจึงมีแนวโน้มที่จะระมัดระวังตัว ไม่เผลอมากกระทำผิดซ้ำอีก

นอกจากนี้ Reckless (1971) ยังกล่าวว่า แรงดึงดูดทางสังคม (Social pulls) ซึ่งได้แก่ การคบเพื่อนเลว การเข้าร่วมกลุ่มกับผู้กระทำความผิด การถูกชักจูงยั่วยุจากผู้อื่น เหล่านี้จะเป็นแรงผลักดันให้บุคคลกระทำความผิดอยู่เสมอ เด็กเกรส่วนใหญ่มักมีเพื่อนที่เป็นเด็กเกรด้วยกัน และเด็กที่กระทำความผิดมักจะมีเพื่อนเกรมากกว่าเด็กที่ไม่เคยกระทำความผิด

จากคำกล่าวของ Reckless จึงอาจเป็นไปได้ว่า เยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำจึงน่าจะมีเพื่อนที่กระทำความผิดกฎหมายมากกว่าเยาวชนที่กระทำความผิดเพียงครั้งเดียว และจากงานวิจัยชิ้นนี้ก็พบว่า เยาวชนชายกลุ่มที่กระทำความผิดซ้ำมีเพื่อนที่กระทำความผิดกฎหมายโดยเฉลี่ยถึง 10 คน ในขณะที่เยาวชนชายที่กระทำความผิดครั้งเดียวมีเพื่อนที่กระทำความผิดกฎหมายโดยเฉลี่ยเพียงแค่ 1 คน นั่นแสดงว่าการที่เยาวชนที่กระทำความผิดเพียงครั้งเดียวเผลอตัวมากกระทำผิดกฎหมาย อาจเป็นเพราะได้รับการยั่วยุจากเพื่อนแต่แรงยั่วยุจะน้อยกว่า

กลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำเพราะมีเพื่อนน้อยกว่าจึงมีโอกาสที่จะกลับตัวไม่หันไปทำผิดกฎหมายซ้ำอีก ในขณะที่กลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำนั้น มีเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายเป็นจำนวนมากกว่า ดังนั้นโอกาสที่จะคิดกลับตัวกลับใจทำตัวเป็นคนดีนั้นอาจมีน้อย เพราะจะได้รับการชักจูง ชักชวนจากเพื่อนๆ เหล่านั้นให้กระทำผิดอยู่เสมอ นอกจากนี้เยาวชนยังเป็นกลุ่มที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่น การปฏิบัติตนให้กลุ่มเพื่อนยอมรับจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับวัยรุ่น ทั้งนี้เพื่อจะได้รับการยกย่อง และได้รับการยอมรับจากบรรดาเพื่อนในกลุ่มของตน เกิดการจับกลุ่มกันเป็นพวกหมู่และแสดงพฤติกรรมในลักษณะที่ฝ่าฝืนระเบียบของสังคมส่วนใหญ่ ดัง Albert K. Cohen(1955, อ้างถึงใน พรชัย ชันดี, 2543) กล่าวไว้ว่า เด็กอาจจะปฏิบัติตัวขัดแย้งกับแนวทางของผู้ใหญ่ได้ เนื่องจากเด็กเหล่านั้นจะเรียนรู้เฉพาะวัฒนธรรมย่อยของพวกตน เช่น การไว้ผมยาว การแสดงพฤติกรรมเรียกร้องความสนใจ การรวมกลุ่มเป็นแก๊งค์ ซึ่งวัฒนธรรมย่อยเหล่านี้ผู้ใหญ่เห็นว่าไม่ดีงาม เด็กกลุ่มนี้จึงเกิดปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมส่วนใหญ่ของสังคม จึงเกิดการรวมกลุ่มกันสร้างแบบแผนพฤติกรรมของตนขึ้นมา ซึ่งพวกเขาคิดว่าจะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ดังนั้นหากเด็กและเยาวชนเหล่านี้ยังอยู่ในวัฒนธรรมเดียวกับกลุ่มเพื่อนและไม่ได้รับการแนะนำสั่งสอนที่ดี ก็จะเป็นส่วนผลักดันให้เยาวชนเหล่านี้ปฏิบัติตัวออกนอกกลุ่มนอกทางซ้ำแล้วซ้ำเล่าต่อไปเรื่อยๆ ดังจะสังเกตได้จากงานวิจัยชิ้นนี้ที่พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดแล้วถูกจับดำเนินคดีจนกระทั่งปล่อยตัวออกมาดำเนินชีวิตภายนอก พอเยาวชนเหล่านี้กลับมาถึงสภาพแวดล้อมเดิม เข้าคบกับกลุ่มเพื่อนกลุ่มเดิม อีกไม่นานเยาวชนเหล่านี้ก็จะมีแนวโน้มหันมากระทำผิดกฎหมาย และถูกดำเนินคดีซ้ำแล้วซ้ำเช่นนี้ไปเรื่อยๆ จากการให้สัมภาษณ์ของผู้ปกครองเยาวชนที่กระทำผิดครั้งเดียวกล่าวว่า หลังจากบุตรของตนถูกตัดสินปล่อยตัวกลับบ้าน ตัวเองก็มีโครงการจะย้ายที่อยู่ เพราะไม่ต้องการให้บุตรของตนกลับไปคบหากับเพื่อนแถวละแวกบ้านอีก ซึ่งตนเชื่อว่าการคบเพื่อนเหล่านั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกของตนทำผิดกฎหมาย หากยังเปิดโอกาสให้บุตรชายไปคบกับเพื่อนเหล่านั้น อาจจะทำให้บุตรกลับมากระทำผิดซ้ำอีกได้

จากการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่า การคบเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายเป็นปัจจัยหนึ่งที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในสถานพินิจฯกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Esther (1996) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน พบว่าอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายจะเป็นตัวทำนายการกระทำผิดซ้ำของเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี สำหรับ Dunlap (1998) ได้ศึกษาพบว่า เยาวชนที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายจะมีแนวโน้มส่งผลให้เยาวชนกระทำผิดซ้ำ ซึ่งความสัมพันธ์กับเพื่อนอย่างแน่นแฟ้นนั้นอาจเป็นผลมาจากครอบครัวแตกแยก นอกจากนี้ Wong (1998) ยังศึกษาพบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายจะมีส่วนผลักดันให้กลุ่มวัยรุ่นมีส่วนร่วมในการกระทำผิดสูง

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยนั้น อัจฉมา ลิ้มปีไพฑูรย์ (2521) เสาวภา วัชรกิติ (2521) และ พักตร์พริ้ง วัชร (2520) ได้ศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมายร้อยละ 71.5 ยอมรับว่ามีเพื่อนสนิท ที่ทำผิดกฎหมาย นอกจากนี้การที่เยาวชนมีแนวโน้มกระทำผิดสูงขึ้นเรื่อยๆนั้นก็มิสาเหตุมาจากการคบ เพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายอีกเช่นกัน จากงานวิจัยที่สนับสนุนดังกล่าวจึงอาจเป็นไปได้ว่า หากเยาวชน ยิ่งคบเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายจำนวนมาก จะยิ่งช่วยสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมที่ทำผิดกฎหมายซ้ำซาก ไม่มีวันจบสิ้น เพราะถึงอย่างไรก็ตาม เยาวชนที่กล่าวถึงนี้มีอายุ 16-18 ปี ถือเป็นวัยแห่งการแสวงหา เอกลักษณะ และความอิสระของตน เป็นวัยที่กำลังจะพ้นจากความเป็นเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ แต่ในขณะ เดียวกันก็ยังไม่เป็นผู้ใหญ่เต็มที่ วัยนี้จึงเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ทั้งทางด้านสรีระ ความ คิด ค่านิยม ความสามารถ และสังคม ดังนั้นวัยรุ่นจึงเป็นวัยที่สับสน ต้องการความสนใจและความ เข้าใจจากพ่อแม่และคนรอบข้างเป็นอย่างมาก หากวัยรุ่นไม่ได้รับความเข้าใจจากพ่อแม่ เขาเหล่านั้น อาจจะหันไปใช้เพื่อนเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ มีแนวโน้มทำพฤติกรรมตามกลุ่มเพื่อนโดยไม่สนใจว่า จะสอดคล้องกับสังคมส่วนใหญ่หรือไม่ เหล่านี้จึงเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งช่วยผลักดันให้เกิดการกระทำผิด กฎหมายและการกระทำผิดซ้ำซากอย่างที่พบได้ในทุกวันนี้ ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองจึงควรให้การดูแล แนะนำแนวทางในการคบเพื่อน รับฟังปัญหาต่างๆของวัยรุ่น ตลอดจนทำความเข้าใจในตัววัยรุ่น เพื่อป้องกันการหันไปคบหากลุ่มเพื่อนที่ไม่ดีมาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ซึ่งถือเป็นการป้องกันการทำผิด กฎหมายและการกระทำผิดซ้ำได้

5. การเกี่ยวข้องกับสารเสพติด

เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในสถานพินิจฯกลาง เป็นอันดับที่ 5 นั่นคือ มีความสำคัญเป็นอันดับสุดท้ายในการเป็นตัวแปรที่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่ม เยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำและกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียว จากปัจจัยทั้งหมด 5 ปัจจัย

ปัจจุบันแหล่งค้ายาเสพติดได้ระบาดไปทั่ว ไม่เว้นแม้แต่ในสถาบันการศึกษาตั้งแต่โรงเรียนระดับ ประถมศึกษาจนถึงระดับชั้นสูง ๆ ขึ้นไป มีเด็กและเยาวชนจำนวนมากที่ต้องตกเป็นทาสของยาเสพติด โดยเฉพาะยาบ้า เนื่องจากเด็กและเยาวชนเหล่านี้ส่วนใหญ่ต้องอยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับ พฤติกรรมการเสพยาเสพติด จึงเห็นการเสพยาเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว เพราะเพื่อนๆของตน ก็เสพยาเหมือนกัน หากมองถึงเยาวชนที่มีอายุ 16-18 ปี ซึ่งถือเป็นช่วงวัยรุ่นด้วยแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดของบุคคลวัยนี้ก็คือเพื่อน นอกจากนี้ยังเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากสังคม ดังนั้นหากเยาวชน ได้เข้าไปอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่ดี เช่น เสพยาเสพติด วัยรุ่นเหล่านี้ก็จะมีความโน้มเอนตามเพื่อนไปด้วย ดังที่เยาวชนกระทำผิดกลุ่มหนึ่งเล่าว่าพวกเขาติดยาบ้ามาตั้งแต่ยังเรียนอยู่ชั้น ป.5

ที่แรกไม่รู้ว่าเป็นสิ่งที่ตัวเองใช้อยู่นั้นคือยาเสพติด และไม่รู้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย เพราะเห็นเขาขายกันทั่วโรงเรียน เพื่อนๆก็ใช้ยาเมื่อดแบบนี้กันแทบทุกคน ตนเองมารู้อีกทีว่าติดยา ก็เมื่อสายไปแล้วจะเลิกเสพก็เลิกไม่ได้และไม่รู้ว่าจะเลิกไปเพื่ออะไร จะเห็นว่าเยาวชนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มเยาวชนที่ทำผิดคดียาเสพติดซ้ำแล้วซ้ำอีก ถึงแม้จะเข้ารักษาที่สถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดแล้วก็ยังกลับมาเสพยาเหมือนเดิม เพราะเขาเหล่านั้นไม่ได้ตั้งใจเลิกยาเอง นอกจากนี้พวกเขายังออกมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมของสังคมที่เดิมๆ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ประกอบกับถูกละเลยจากพ่อแม่เพราะพ่อแม่ไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน และแนวทางที่ถูกต้องให้กับลูก ลูกจึงต้องพึ่งพายาเสพติดเช่นนี้ต่อไป

อย่างไรก็ตาม วันเพ็ญ เจริญ (2526) ทำการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่ติดยาเสพติดมักจะมาจากครอบครัวที่บิดาเป็นคนเจ้าอารมณ์ โกร่งง่าย และมารดา มักแสดงความรักเอาใจใส่มากเกินไป เยาวชนเหล่านี้มีความกลัวใจเรื่องทางครอบครัวจึงมีแนวโน้มหันมาเสพยาเสพติด อย่างไรก็ตามการเสพยาเสพติดนั้นบางคนทำไปเพราะมีเพื่อนชักจูงและเพื่อความสนุกสนาน สำหรับอัจฉราพรรณ เทชะบูรณ์ (2524) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำมักจะติดยาเสพติดและ อุษา คงสาย (2538) ศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนที่ต้องคดียาเสพติดเป็นผู้กระทำผิดเองโดยมิได้ถูกบังคับ และเยาวชนเกือบทั้งหมด (ร้อยละ 90.7) ติดยาเสพติดจึงถูกจับกุมในข้อหาเสพหรือครอบครองยาเสพติด ส่วน สุภาพ ทองรัตน์ (2531) ได้ทำการศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังวัยหนุ่ม พบว่าผู้กระทำผิดซ้ำมีความประพฤติดูบุดหรี เสพยาเสพติด ต้องคดีแรกเกี่ยวกับยาเสพติด ต่อมากรมควบคุมความประพฤติ (2542) ศึกษาพบว่า ผู้ที่ถูกคุมความประพฤติในคดียาเสพติดให้โทษจะหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำภายหลังพ้นการคุมความประพฤติมากกว่าผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดอื่น ๆ นอกจากนี้ Philip (2000) ได้ทำการศึกษาผู้กระทำผิดซ้ำฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ พบว่า ผู้กระทำผิดเหล่านี้มีการดื่มสุรา หรือแอลกอฮอล์ ซึ่งถือเป็นสารเสพติดอย่างหนึ่งก่อนทำการข่มขืน

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ยาเสพติดเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนทำให้เยาวชนกระทำผิด และกระทำผิดซ้ำได้ ดังที่สุชา จันทรธอม (2542) ได้อธิบายว่า ยาเสพติด หมายถึง สารใดก็ตามเมื่อรับเข้าสู่ร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นการกิน ฉีด สูบ หรือดม แล้วทำให้มีผลต่ออารมณ์และความประพฤติของผู้ใช้ เช่น มึน เสรออื่น ยากระตุ้นประสาท ยาบ้า ฯลฯ เมื่อใช้ยานี้เป็นเวลานานจนติดแล้วย่อมก่อให้เกิดอันตรายเพราะพิษภัยของตัวยา ก่อให้เกิดโรคภัยต่างๆ และมักเป็นสาเหตุแห่งการกระทำผิดอื่น ๆ อีกด้วย เช่น การลักขโมย วิวาท ปล้น หรือชิงทรัพย์ และถ้าเป็นเด็กหรือเยาวชนหญิงก็มักถูกบังคับให้ค้าประเวณี

ถึงแม้ว่าการเสพยาเสพติดอาจเป็นสาเหตุหนึ่งของการกระทำผิดหรือการกระทำผิดซ้ำดังกล่าว แต่ยาเสพติดก็มิได้มีส่งผลโดยตรงต่อการกระทำผิดหรือการกระทำผิดซ้ำ หากเป็นผลมาจากปัจจัยอื่น ๆ ในเบื้องต้น เช่น การคบเพื่อนที่เสพยาเสพติดหรือมีความประพฤติน่าไม่เหมาะสม ส่งผลให้เยาวชน มีแนวโน้มทำพฤติกรรมตามเพื่อน และเมื่อเสพยาเสพติดแล้วก็นำมาซึ่งการกระทำผิดและกระทำผิดซ้ำ ของเยาวชนในที่สุด (อุษา คงสาย, 2538) ดังนั้น ในการแก้ปัญหาคำผิดซ้ำ ไม่ใช่แก้ได้ด้วยการเข้าศูนย์บำบัดเพียงอย่างเดียวหรือจับเยาวชน มาเข้าสถานฝึกอบรมแล้วจะทำให้เยาวชนเปลี่ยน พฤติกรรมไปได้ แต่สิ่งสำคัญอยู่ที่ปัจจัยรอบตัวเยาวชน ที่ส่งเสริมให้เยาวชนมีพฤติกรรมตามแนวของ สังคมนั้นๆหากเยาวชนอยู่ในสังคมที่ดี มีเพื่อนดี ได้รับความอบอุ่นจากพ่อแม่ เขาเหล่านั้นก็ไม่ต้องหัน ไปพึ่งยาเสพติด จึงเป็นปัจจัยที่ช่วยลดอัตราการทำผิดซ้ำลงได้

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ทั้งกลุ่มเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำและกลุ่มเยาวชนชาย ที่กระทำผิดครั้งเดียวมีการเกี่ยวข้องกับสารเสพติดในอัตราที่สูง แต่เยาวชนกระทำผิดซ้ำมีคะแนนการ เกี่ยวพันกับสารเสพติดสูงกว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดเพียงครั้งเดียว อาจเป็นไปได้ว่าเยาวชนชายที่ กระทำผิดซ้ำได้อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมหรือมีพฤติกรรมเสพยาเสพติดมากกว่า จึงมี โอกาสที่จะกระทำผิดฐานเสพยาเสพติดซ้ำแล้วซ้ำเล่ามากกว่า ในขณะที่กลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดครั้ง เดียวมีเพื่อนที่กระทำพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดน้อยกว่าจึงมีโอกาสในการติดยาตามเพื่อนน้อย กว่า และมีเยาวชนบางส่วนที่ถูกจับเข้ามาพิจารณาคดีฐานครอบครองยาเสพติด โดยที่ตัวเองไม่รู้ตัว มาก่อน เพราะติดร่างแหกับเพื่อน และมีบางคนทีกล่าวว่าตนเองถูกตั้งข้อหาโดยมีคนแอบซุกยาไว้ที่ ตน ดังนั้นหลังจากที่เยาวชนกลุ่มนี้ถูกปล่อยตัวไปจึงไม่กลับมาก่อทำผิดซ้ำอีก เพราะครั้งแรกที่ถูกจับ ไปนั้นตัวเองไม่ได้ตั้งใจทำผิด ต่อมาก็ระวังตัวมากขึ้นจึงไม่ถูกจับมาดำเนินคดีอีก

นอกเหนือจากปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัย ที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชาย ใน สถานพินิจกลางดังที่ได้กล่าวแล้วนั้น ยังมีปัจจัยคัดสรรอีกสามปัจจัยที่ผู้วิจัยศึกษา คือลำดับการเกิด สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ และปัจจัยการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาคือการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้อำนาจควบคุม และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย แต่จากการวิเคราะห์ผลทางสถิติพบ ว่า ปัจจัยทั้งสามปัจจัยดังกล่าวไม่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างเยาวชนชายที่กระทำผิดซ้ำ และเยาวชนชายที่กระทำผิดครั้งเดียวได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่นำปัจจัยดังกล่าวมาวิเคราะห์ดังเช่นปัจจัย อื่นๆ แต่หากจะมีการศึกษาต่อไปก็อาจจะวิเคราะห์ในลักษณะที่ว่า ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อการกระทำ ผิดครั้งแรกของวัยรุ่นหรือไม่ เพราะอาจเป็นไปได้ว่าเมื่อวัยรุ่นลงมือกระทำผิดครั้งแรกแล้ว ครั้งต่อไป ปัจจัยทั้งสามอาจจะไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของวัยรุ่น